

vanskelig Opgave at lave en ny Toldlov. Foredraget sluttede med den Bemærkning af Indlederen: At lave en Toldlov, som alle ere tilfredse med, er umuligt, men at lave en Toldlov, som alle ere jævnt utilfredse med, er det, der baader bedst, thi saa er den, som den skal være. Vi følte egentlig, at det var noget underligt noget, men jeg tror, der kan være noget i, hvad den daværende toldtekniske Leder i Told-sagen udtalte, og jeg tror, at i den Henseende har den højtærede Finansminister været ganske heldig. Han har lavet en Toldlov, som ingen er fuldt ud tilfreds med. Frihandelsmændene synes, at den giver for lidt, og Beskyttelsesmændene synes, at den giver endnu mindre. Men saa maa den jo næsten være Idealet af en Toldlov, saa maa man i hvert Fald kunne haabe, at der ved Forhandling kan komme noget ud deraf. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa.

Den højtærede Minister har jo sagt, at han talte ud fra et frihandlerisk Standpunkt; som en ærlig Mand har han ikke lagt Skjul paa, at han er Frihandelsmand, og vi have kendt ham som en saadan. Han har jo, som han ogsaa sagde, ikke høstet megen Tak for den Lov, han har fremsat, af Frihandelsmændene. Det har kostet ham Overvindelse at gaa dertil, hvor han er gaaet, men man maa anerkende, at han er gaaet saa langt, og jeg siger, at heldigvis — eller maaske desværre for ham — var han foruden at være den øverste Toldmand ogsaa Finansminister. Han maatte se paa Statskassen, se at holde lidt igen der, hvor han maaske ellers kunde være tilbøjelig til at give los, og saaledes er der fremkommet et Toldlovforslag, som han selv erklærer for at være ikke et Kampforslag eller et Paradeforslag. Det anerkender jeg, og det gøre vist alle industridrivende, at Ministeren har stillet sig saaledes. Og saa sige vi tilmed, at Ministeren har Ret i et Par af de Betragtninger, han særlig lagde til Grund ved Fremsættelsen af dette Lovforslag. Ja, det gør mig ondt, at jeg skal give Ministeren Ret, jeg vilde helst ikke give ham Ret i noget af den Slags, men jeg maa gøre det. Han sagde, at det vilde være en halsløs Gerning for Øjeblikket at fremsætte et protektionistisk Toldlovforslag her i Landet, og det maa han jo have Ret i, naar han samtidig siger os, hvad alle vide, hvorledes det store Landbrug stiller sig til denne Sag. Ingen Minister vil for Øjeblikket være i Stand til at fremsætte et Lovforslag i den antydede Retning. Det har han

altsaa heller ikke forsøgt. Og jeg tror, at selv de mest frihandelsvenlige blandt Landbrugsrepræsentanterne ville anerkende, at der er vist Imødekommen imod de Anskuelser, de nære, og de maa vel ogsaa anerkende, hvad der blev sagt af et æret Medlem, at skulle vi have Statsindtægterne frem, gaar det ikke an at sløjfe al Told, thi saa gaar det ud over os selv til Slut. Nu er det jo underligt at tænke sig, at vi her i vort lille Land nære saadanne Anskuelser kontra hele den øvrige Verden. Det skal jeg ikke nærmere komme ind paa, det have andre Talere berørt. I de civiliserede Nationer lever der i alt 580 Millioner; af dem ere de 539 Millioner eller altsaa 93 pCt. under Protektionismens Tegn, og kun 7 pCt., 41 Millioner, ere Frihandelsmænd. Vi ere, som vor Indleder, Højres Ordfører (P. G. C. Jensen), udtalte, en lille Oase i Ørkenen. Det lille Danmark nærer andre Anskuelser, og disse andre Anskuelser have vi fundet i mange Aar at være tjenlige for det, vi kalde vort bærende Erhverv. Lad gaa, det skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa. Ministeren har Ret i sin Betragtning, Landbruget vil ikke have Told, og saa er der heller ingen Anledning for os andre til at forlange, at der skal gøres noget i den Retning. Saa maa Industrien ogsaa finde sig i til Dels at blive set hen til — som en æret Taler sagde i Dag — med noget misundelige Øjne som den, der i det hele taget lever paa de andres Bekostning. Det have vi jo hørt saa tidt, og den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Madsen-Mygdal), min gamle Modstander paa dette Omraade, talte jo om „den blodige Uret“, „Udplyndringssystemet“ osv. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, vi blive dog ikke enige. Og naar vi her i Landet hellere ville lade os udplyndre, som de kalde det, af Udlandet, maa de industridrivende jo sige: For os gerne, skulle vi af med Livet, er det os det samme, om det bliver paa den ene eller anden Maade, men lad os saa ikke komme nærmere ind paa at tale om den blodige Uret og alt det, som i det hele taget bliver sagt om, hvilken uheldig Byrde for Samfundet Toldbeskatningen er. Baade Ministeren og Ordføreren vare jo inde paa den høje Skat, som var lagt paa Samfundet derved. Men saa hører man fra anden Side, hvor ubetydelig den er. Man bliver helt slaaet af, at selv den højtærede Ministers Kolleger, da Toldreformen var for i 1900, udtalte, at en Nedsættelse i Beskyttelsen, der medfører en saadan Ind-